

במדינה

(המשך מעמוד 13)

לדמות מרכזית בחוגי הקצינים הוועמים. בגלל השפעתו בחוגים אלה, אין עבר-אל נאצר פוגע בו; אולם היחסים האינטימיים, שנוצרו בין השניים בימים בהם תיכנן עבר-אל נאצר את הפיכתו הצבאית, התקררו עד מאוד.

"פראבר" מצדיק. בישראל, אין לי דברים אלה חשיבות. לגבי מעצבי דעת הקהל, ממשיך חסנין הייכל להיות דובר העליון והבילעדי של קאהיר. שני הצהרונים מורחים את תוכן מאמרו השבועי בראש ידיעותיהם מדי יום שישי, מבלי לרמוז שאלה, בעצם, ידיעותיו של המחנה הקיצוני המצרי.

להיפך: מבליטים אותו — כדי להוכיח שמצרים הרשמית מנופפת בחרבות, ואינה לוקחת בחשבון אפשרות של הסדר בשלום.

היתה זו דחקה מוסקבה שנטלה על עצמה לצלוף בהיכל ובידידיו. במאמר ארוך ב"פראבר", שהוקדש ליום השנה השני של מלחמת-ששת-הימים, תקף ביטאון המפלגה הקומוניסטית הסובייטית את, ההתעמולה הלאומנית הערבית הקוראת לניצחון מוחלט על ישראל. תעמולה זו, קבע "פראבר", רק עוזרת לישראל, למנוע פיתרון מדיני.

הביטאון הסובייטי הרחיקלכת עוד יותר, מתח ביקורת על "עיתונאי מצרי מפורסם הכותב באל-אחראס", קבע שאם יתקבל הקו הקיצוני של עיתונאי זה ושל חבריו הקיצוניים, יקשה על עבר-אל נאצר, המתח "קדם" לחלץ את ארצו ממבזה הקשה.

מיעוטים

ההצעה:

לעזוב את הארץ

ברו"ח שמסר, זמן קצר אחרי מלחמת-ששת-הימים, על הצפוי בקרב ערביי ישראל, הביע יועץ ראש-הממשלה שמואל טר-לידאנו את דעתו, כי ייתכן שמיספר כל-

עציר בראנסי

חיסול המנהיגות הלאומית?

שאו של ערביים ישראלים יצטרף אל איר-גוני הטרור הפלסטיניים. במשך השנתיים שחלפו מאז, נתגלו אומ' גם מיקרים כאלה. אך מיספרם היה כימי עט אפסי, ולא עלה על מיספר הצעירים שהיו עוזבים את הארץ ועוברים בחשאי אל אחת המדינות השכנות.

לעומת זאת חל שינוי חמור במעמד של מאות צעירים משכילים, שהיו ידועים בעבר כמתנגדי הממשל הצבאי ומא"י. הוצ' או נגדם צהיריתוק בסיסונות, האוסרים עליהם לצאת ממקום מגוריהם, ומחייבים אותם להימצא בבתיהם מרדת החמה עד עלות השחר. במיקרים רבים, עליהם גם להתייצב בשעות קבועות במשטרה.

כל זה, על סמך צו אדמיניסטרטיבי, חתום בידי אלוף הפיקוד.

כד גידולגי המעצר. בפני אלה שלא יכלו לעמוד בהגבלות החמורות, נפתח אש' נב מפתח: לעזוב את הארץ. מעטים בלבד התפתו, כי פירוש הדבר היה — ייתור על זכותם לשוב.

המיקרה המפורסם ביותר נגע למשורר חביב אל-קאהגי ולאשתו. שניהם נעצרו באשמת ביצוע פעולות ריגול נפרדות, לא

חיכמת אל-מצרי, אחד מנכבדי שכנו ויו"ר בתי-הנבחרים הירדני לשעבר, חזר לאחרונה מביקור בקאהיר, שם נפגש עם נשיא מצרים. בעיני הישראלי הממוי צע, שכך הינה מעוז הלאומנות הערבית כגדה, העיר שתושביה מצטיינים בגילויי מרי אזרחי, הפגנות ושכיתות. אולם בשכנו מצויים גם כוחות רביר מישקל המאמינים עדיין בהסדר בדרכי-שלום. כולות אלו מגובשים ברובם בשתי קבוצות עיקריות: בראש האחת עומד ד"ר מוסלם, רופא מקומי, הידוע בדרכי קותו ברעיון המדינה הפלסטינית. החוג שלו כולל כמה עשרות אינטלקטואלים, רבים מהם מורים. חלק ניכר מביניהם לומד עברית ועובד במשרדי הממשלה.

בראש הקבוצה השנייה עומד חיכמת אל-מצרי. קבוצה זו כוללת כל השרים וחברי הפרלמנט הירדני לשעבר, וכן מאות סוחרים ונכבדים משכנו והסביבה.

כל אלה, מסתבר, לא נואשו עדיין ממצאות פיתרון מדיני לסיכסוך הישראלי-ערבי. שנתיים ימים לאחר מלחמת ששת-הימים, ועם שובו מפגישה עם גמאל עבר-אל-נאצר, פעו אל-מצרי, בשיחה עם נעים גלעדי, נציגו של "העולם הזה":

עדיין לא מאוחר מדי

מאת חיכמת אל-מצרי

יושבראש הפרלמנט הירדני לשעבר

אני יודע שגם בעיית הפליטים תמצא את פיתרונה. לפני ימים מספר שמענו כבר ש' ברית-המועצות מוכנה לתת יד לפיתרון ה' בעייה עליידי ישוב חלקם הגדול בחלק ה' ערבי של פלסטין. או למה אתם מחכים? החלטת ממשלת-ישראל שלא להחליט דבר, מוטעה ביסודה. היא רק גורמת בארצות-ערב לייאוש מהסדר-מדיני. כתוצאה מכך, עולה כוחם של כל היסודות הקיצוניים ביותר. תהי' לך זה עלול להסתים בהפלתם של המנהיגים המהגונים כמו עבר-אל-נאצר והמלך חו' סיי. אז, לא תצליח יותר ישראל לכרות שלום, כי לא יהיה לה עם מי.

במקום זאת, היא תיאלץ לקבל את החל' סות ארבעת-הגדולים. אני אישית בטוח ש' עם ישראל רוצה בשלום. אינני חושב שבנה של אם ישראלית יקר פחות מבנה של אם ערבית. האם לא חבל, איפוא, על הדם ה' נשפך לחינם, משני הצדדים, יומיים ושעה' שעה — עד שארבעת הגדולים יכופו את רצונם עלינו?

תנו אומץ

לנאצר!

א יומי ארצות-ערב מכונים לתצור' כח פנימית. כלפי חוץ, הם חסרי-משמ' עות. גם מבחינה מעשית הם חסרי-משמעות:

אני מאמין שהשלום יתכן. אולם הוא אינו יכול ליפול מן השמיים. הוא לא יבוא מעצמו — יש להביא אותו. ולדעת, צריכה כרגע היוזמה לבוא מצד יש' ראל.

כצעד ראשון, חייבות להצטמצם הכרזות' הסיפוח הרמות הבוקעות מישראל. העובדה שאינן רשמיות, אינה מבטלת את הנזק ש' הן גורמות.

צעד זה ייצור מיד אחירה שונה במרחב. ואז על ישראל להכריז הכרזה אחת ויחידה: שהיא נכונה לקבל על עצמה את החלטות מועצת הביטחון מן ה'22 בנובמבר 1967. הכרזה זו תספיק: עבר-אל-נאצר יוכל אז לומר בגלוי את אשר הוא מאמין כיום ב' סתרי-לבו: "אנו בעד שלום עם ישראל. אנו מאמינים שהיא אינה חפצה בהתפשטות, וש' רצונה בשלום הוא כן. על כן אנו מושיטים לה ידנו."

למה

ברע

ברור שדבר זה לא קרה בניום. אבל הוא יקרה — בזאת אני משוכנע. ואז יחלו לגלגלי ההיסטוריה במורח-התיכון לנוע בכיוון ההפוך מזה בו נעו 20' ה' שנים האחרונות.

אפילו ישוקמו צבאות-ערב ויצוידו במיטב הציוד, אין להם כל סיכוי לחסל את מדינת ישראל. כאשר יתחילו ארבע המעצמות ללחוץ, לא תוכל ישראל לעמוד בלחץ. היא תיסוג. אך

אז, לא יבואו בעיקבות הנסיגה, קשרי-יד' דות ומיסחר עם הערבים. האלטרנטיבה היחידה: אם, כאמור, תכריז ישראל היום על נכונותה לקבלת החלטות מועצת-הביטחון, ייתן הדבר את האומץ ל' מנהיג כמו עבר-אל-נאצר להכריז הכרזה דו' מה. הוא יהיה מוכן אז להרבה ויתורים.

למה, אם כן, לצאת מן השטחים תחת לחץ — כאשר קיים מוצא מכובד כל-כך לשני הצדדים?

המפלגה במרכז אינם יודעים כבר במי מה' יריבים לתמוך.

תוצאות מלחמת-היהודים: אחדות-העבר' דה ורפיי יצילו את הריב הניצחי, מצאו ביניהן-שפה משותפת, בהכירו לפינסס ספיר שכוחה של מפא"י יור. עד כורכך — שרק מחצית החתימות הכשירות למיפקד, נאס' פו עליידי מפא"י לשעבר.

מכות במרכז. התוצאה האחרונה של שפה-משותפת זו: השניים החליטו לשלם את מפא"י ללעג ולקלס בצורה גסה ביותר: תשעה חברי-מוכירות מפלגת-העבודה ב' באר-שבע פנו ליו"ר ועדת-הביקורת של מרכז העבודה בתביעה להשעות את חברם, עזרה דבי, מחברותו במוסדות-המפלגה, ול' העמיו למשפט בפני בית-הדין של המפ' לגה.

הסיבה לתביעה: המכות שחבט צבי ב' חברו למפלגה, דויד הרפז, בעת ישיבת ה' מרכז.

וכך, יצאו להגנתו של הרפז, חבר מפא"י לשעבר — וחוקא חברי אחדות-העבודה ורפיי.

והכל — כדי לשלוח חץ נוסף ברוב ה' מפא"י השולט במרכז.

איזה אמצעים שהמשרה מקדשת.

בו האשמה המקורית — קבלת כסף מדיר' גושה — ובמקומה הועלו חמישה סעיפים, בהם הואשם בראנסי בהקמת ארגון בלתי-חוקי. בין השאר: היסנה, לטענת התביעה, שלושה ערבים ישראלים, תושבי המשולש, אל אנשים בגדה, כדי להתאמן אצלם בנשק.

פרקליטיו של בראנסי כפרו, כמובן, ב' אשמה. הם הצהירו, כי כל הפרשה לא נועדה אלא לחסל את המנהיגות הלאומית של ערביי ישראל. לחינוך טענות הוסיפו: מן היום הראשון בו נעצר בראנסי, הציעו לו חוקריו דרך לצאת מן העניין: לעזוב את הארץ. אבל הוא סירב.

באר-שבע

שמה, עד

הסוף המר

סיעת מפא"י לשעבר במפלגת-העבודה בבאר-שבע ממשיכה, כמינהגה בקודש, לנ' רום צרות צרורות למרכז המפלגה הארצי ולמוזכירה מינחס ספיר.

הסיכסוכים הפנימיים האינסופיים בין חברי-המפלגה בעיר הביאו לכך שחברי-